

de potloden wisselde - een hoge sierlijke piek op de boom zette - de krullen van het kleine meisje roodbruin kleurde - het matglas met haar pink lichtgrijs uitwreef.

„Dat kon weleens een prijs worden,” zei hij ineens.

Ankie keek verschrikt op. „Ik dacht helemaal niet aan de wedstrijd,” zei ze.

„Nee, maar hij voldoet toch aan de eisen? Je moest tekenen wat je dacht bij het woord ‘Kerstmis’. Je beste gedachten . . .”

„O ja -” Zij keek nu zelf met verwondering naar de tekening. Gedacht bij het woord Kerstmis? Zij had naar Vader verlangd en Moeder niet aan die vreemde kinderen gegund en Evelyn nauwelijks verdragen. - En nu tekende ze juist al die kinderen. En ineens ging zij begrijpen waarom. Vader had het immers gezegd, toen, over zijn schip? ‘Je kunt overal Kerstmis vieren, als je ‘t maar eerlijk en goed met elkaar meent’. Mijnheer had gezegd: ‘een flinke moeder!’ Evelyn vond mam een schat. Die hele klas had niet alleen in spanning gewacht op het verhaal dat ze zou voorlezen, ze had aan de gezichten van die kinderen gezien dat ze van haar moeder hielden, dat ze reuze blij waren met dit school-Kerstfeest.

Toen mijnheer de tekening wilde meenemen, trok zij hem vlug weer uit zijn handen. „Hij is niet voor de wedstrijd, ‘k wilde hem voor thuis, voor Vader als hij terugkomt -.” Ze aarzelde.

„Jammer.” Het klonk oprecht. „Niet voor je moeder?”

„J-ja, misschien wil Moeder hem ophangen in haar klas, als herinnering - dan is hij voor allemaal,” besloot ze lachend.

„Vooruit dan maar,” gaf hij toe en maakte er een keurig rolletje van. „Maar doe me één plezier, maak er toch nog een voor de wedstrijd. Je hebt nog anderhalf uur en in dat tempo van jou!”

Ankie sprong op en ging een nieuw vel tekenpapier halen. Wat, dacht ze verward, wat moet ik nu nog? En toen lachte ze opnieuw en tekende een lange straat met heel hoge huizen, de 48e Straat. En daarin een hele stoet moeders, die allemaal van haar werk kwamen. Ze droegen sparregroen en boekentassen en boodschappennetten. Voor het Kerstfeest met haar eigen kinderen, die dat allemaal gewóón vonden en vast versierd hadden en met alles zouden helpen.

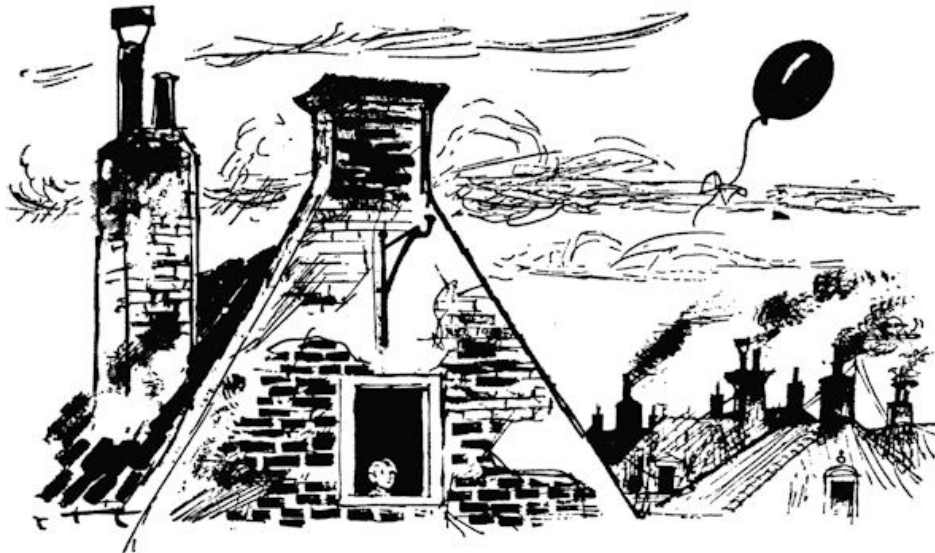
‘Vrolijk Kerstfeest’ schreef zij erboven. En eindelijk, eindelijk voelde ze dat zijzelf ook een vrolijk Kerstfeest zou kunnen vieren.

Gertie Evenhuis

De ballon van Jean-Jacques

Het was oktober en een kleine jongen liet een ballonnetje los.

Hij was ruim zeven jaar en thuis was het fris. Bij zijn vriendjes brandde de kachel, maar bij Jean-Jacques Martin in het Belgische Charleroi was geen geld voor kolen. Er was ook geen vader meer die dat geld zou kunnen verdienen. Een moeder was er wel. Maar madame Martin was weer ziek. En toch was ze nog niet zo lang terug uit

het sanatorium in de Ardennen. Precies hetzelfde sanatorium waar ook Jean-Jacques twee jaar had gelegen.

En daarom, omdat de kou, de ziekte en de narigheid van deze winter hem bedrukten, omdat de anders toch zo vrolijke Jean-Jacques geen raad meer op de dingen wist, daarom liet hij in oktober van dat jaar zijn rode ballonnetje los. Aan dat ballonnetje zat een brief.

„Hij zal wel naar Spanje afdrijven.“ Jean-Jacques, die zijn handen wreef van de kou, wist het zeker. Want hij wilde dat zijn ballonnetje in Madrid kwam, bij de heilige Nicolaas zelf. En voor een jongen van zeven jaar zijn er dan verder geen moeilijkheden. Het duurde nog een heel tijdje vóór het 5 december was. En in die tijd kon er zoveel gebeuren . . .

Maar de wind kwam uit het zuiden die dag. En het ballonnetje uit Charleroi ging een heel andere kant uit. Hoe lang? En welke steden het voorbij zag glijden? Niemand die het zal weten.

Waar België ophoudt en Nederland begint, daar ligt Zeeuws-Vlaanderen. Daar hoor je dag en nacht het dreunen van de wilde woeste Schelde, en van de zee die daar De Wielingen heet. Wanneer het mistig is loeien de misthoorns van de grote schepen die naar Antwerpen varen over het land en over het water. En aan de kust zijn dijken en ook schorren: half land, half water. Die schorren zijn zolang ze bestaan al een heerlijk oord geweest voor jongens. Ze zijn het nóg. Je kunt daar kreukels rapen, botje-trappen of platvisjes verschalken, en in de zomer groeien er lamsoren en de paarse schorrebloemen. Je kunt er ook gewoon maar zwerven en doen alsof je zee-man bent, wachtend op een van de grote schepen die statig door de nevel varen. Ver achter je liggen de dorpen en de boerderijen. En aan je voeten deint een heel klein bootje, een garnalenbootje, dat schijnt te denken: „Zal ik uitvaren, of niet?“

Bij die boot, de Bou 10, zaten drie jongens uit het dorp Meulekenskerke. Ze hadden kerstvakantie en ze verveelden zich verschrikkelijk. Want al staat er nu in allerlei boeken dat het zo heerlijk is een jongen te zijn, en dat er vooral omtrent Kerstfeest zoveel opwindende avonturen gebeuren waarin kleine jongens de dief opsporen of de verongelukte stroper redden, in het werkelijke leven is dat niet altijd het geval. Dat hadden ook deze drie jongens - ze heetten Adri en Levien en Meeuwis - al in de gaten.

Goed, twee van hen mochten ná Kerst drie dagen naar een oom op Walcheren. Maar zover was het nu nog niet.

„Als er tenminste 'ns hier vlakbij een boot op een zandplaat liep!” merkte Adri de Kam misnoegd op.

„En als hij dan een fles in zee gooide . . .” Hij keek de reusachtige tanker, die zwiingend en trots voorbijvoer, spijtig na.

„Maar altijd gebeurt dat vlak voor Rilland Bath. Of bij Vlissingen!” Meeuwis zag dat Adri in de verte keek, naar waar anders de kranen van Vlissingen te zien waren. Vandaag niet. De toren van Middelburg ook niet. De nevel hield alles verborgen.

„Al voer hier die ellendige garnalenkotter maar 'ns uit!” zei hij gegriefd. Hij zou allang tevreden zijn als er op kleiner schaal eens iets gebeurde. En daarom staarde hij strak naar het ouwe bootje, alsof het door zijn blik in beweging komen zou.

Alleen Levien keek om zich heen, naar wat er werkelijk was, want hij was de meest praktische van de drie. En hij was het ook die plotseling een langgerekt gefluit liet horen, langzaam en tastend tussen de drassige plekken van het verraderlijke schor verdween, zich bukte, en iets oprapte van de grond. Iets roods, met iets wits eraan. In zwiigende triomf keerde Levien terug naar de dijkskruin.

„Een ballon waarachtig!” merkte Adri ongelovig op.

„Gewéést zal je bedoelen,” verbeterde Meeuwis Martijn. Maar Levien sloeg geen acht op deze verkleining van zijn vondst. Natuurlijk was de ballon geklapt. Maar een ballon blééf het.

„Een rode ballon!” zei hij met nadruk. „En een ballon met een brief. Je kan er donder op zeggen dat daar een boodschap in zit!”

Drie donkere hoofden bogen zich over het stukje pakpapier dat uit de vochtige enveloppe kwam. En toen gingen die hoofden weer uiteen. De gezichten die erbij hoorden zagen elkaar zwiigend aan.

„Als je nóg 'ns wat vindt, hoor!” zei Adri al. En Meeuwis merkte teleurgesteld op:

„Dat kan geen mens lezen!” Maar Levien fronste zijn wenkbrauwen koppig.

„Des te beter!” zei hij halstarrig. „Dit hier,” hij klopte trots op zijn vondst, „kon wel 'ns uit een heel ver land komen. 't Zou mij zelfs niet verwonderen wanneer het uit Amerika kwam. En ik weet wie we . . .”

Weer bogen de drie hoofden zich dicht naar elkaar. En even later barstte daar aan die stille schorren een geschreeuw los dat maakte dat de meeuwen nijdig schreeuwend omhoog vlogen en een hele zwerm waterhoentjes ritselend wegstoof. De garnalenman! Je moest maar op het idee komen! Was de garnalenman niet hun vriend? En reed hij bovendien niet elke week met zijn garnalenauto naar Brussel en Parijs? Als iemand deze vreemde brief kon lezen, dan was hij het wel!

En nog geen drie minuten later was de groene dijk bij die schorren en de oude haven weer verlaten en geheimzinnig als tevoren. Alleen het kleine scheepje lag er zwaar te denken. En op elke bolderkop van de oude haven zat een meeuw met een scheef hoofd de jongens na te zien. Die werden met fietsen en al snel kleiner, kleiner, totdat ze tegen kerktoren en molen van het gindse dorp nog maar op vliegen leken.

„Dat is het dus!” zei Gentil de garnalenman gewichtig. Hij streek het verkreukelde papiertje nog 'ns glad en gaf het toen terug aan Levien Rosseel, die al die tijd zijn bezit met argusogen had gadegeslagen.

„Die jongen heeft dus geen gitaar,” zei de garnalenman. „En jullie moesten . . . Nee. Ik zou wel 'ns willen weten . . . Want verder schrijft hij . . . Tja, zoiets . . .” Maar twee, drie ongeduldige stemmen vielen hem nu in de rede.

„Kalm kalm!” vermaande de garnalenman. Hij stak zijn duimen achter zijn bretels en wees met zijn wijsvinger vooruit: „Vergeet niet dat er ook nog wat ánders op dat briefje stond. En ik heb zelf gezien dat dat niet overdreven was. Dat gezin moet rondkomen van wat wordt toebedeeld. Die jongen had geen draad goeie kleren aan zijn lijf. Zijn moeder is ziek.”

De jongens knikten. Dat had ook in de brief gestaan: „Wij komen moeilijk rond.” „’t Is zonde!” mompelde de vrouw van de garnalenman.

„En daarom,” hernam Gentil. „heb ik dít plan. Jullie,” hij wees op de drie jongens, „jullie zorgt voor een broek. Een lange. En ik neem jullie dinsdag mee naar Charleroi. Omdat het kerstvakantie is. Nou?”

Hij was wat driftig, de garnalenman. En daarom werd hij nijdig omdat de jongens niet dadelijk „Ja!” riepen. Ze keken elkaar van terzijde aan. Ze schuifelden met hun voeten. En iedereen wist wat de ander dacht. Want wat had een jongen nu aan een broek, als ze al bijna een gitaar . . . Levien raapte zijn moed bijeen.

„Hij zei toch, een gitaar . . .” begon hij. De garnalenman greep zijn jasje en trok het driftig aan. „Ik zeg je dat een broek daar beter van pas zal komen! Een gitaar is van later belang!” zei hij kort. „Zoiets . . .”

Ja, zoiets . . . Maar wat zoiets nu precies voor een kleine jongen betekende kon een groot mens ook niet begrijpen. De jongens zwegen.

„Ik neem je mee,” herhaalde Gentil. „En ik zal niks vertellen. Niet aan je ouders en niet aan de meester. Zodat het een verrassing is. Maar ik wil ginder niet voor gek staan. Daarom zorgen jullie voor een broek.”

„Hm, tja . . .” begon Adri. Meeuwis gaf hem een stomp.

„Het komt in orde,” zei hij opeens vastberaden. Naar beide zijden gaf hij een scheve knipoog. De garnalenman zag hem niet, want die dronk juist zijn koffie uit, en zijn gezicht zat in zijn kom. Maar hij had het gehoord.

„Mooi!” sprak hij opgelucht. „Van mij krijg je een garnalenkist. Daar stop je je spullen maar in. Want de douane . . . Nou!”

„Echt waar, Gentil?” vroeg Levien ongerust. Als ze nu ook nog de kans liepen dat hun die broek afgepakt werd . . .

„Echt waar!” verzekerde Gentil. Hij keek in het rond.

„Alla toch!” Maak die jongens niet benauwd!” bromde zijn vrouw.

„Ik zorg wel dat er niks gebeurt!” verzekerde de garnalenman alweer. Hij hield ervan de mensen voor de gek te houden. Wanneer ze met zijn auto aan de grens kwamen, zouden die jongens vanzelf wel zien dat alle douaniers hem kenden! Intussen mochten ze best even in de benauwdheid zitten!

„Tot dinsdag dus!” zei hij voorbarig. „Hela, hadden jullie nog iets?” Hij zag dat de jongens smoesden met elkaar.

„Een brief, Gentil, we wilden vast een brief aan die jongen sturen. Dat we aan iets bezig zijn voor hem,” zei Levien haastig. „Als u dat nu even in het Frans . . .”

De garnalenman was goedig van aard. Hij greep een blaadje papier en schreef er met zijn balpen op: „Beste Jean-Jacques, wij komen je bezoeken, dinsdag vóór Kerstmis. En je krijgt van ons een nieuwe broek. Adri, Levien en Meeuwis.” Dat schreef hij, in het Frans. En toen dreef hij de jongens haastig zijn huisje uit, want hij moest aan zijn werk.

Maar buiten bleven de drie jongens nog eventjes staan. Dat het woord „broek” in het Frans „pantalon” was hadden ze al snel begrepen. Maar dat het woord „guitare” gitaar betekende wisten ze van het briefje.

„En tóch nemen we een gitaar!” zei Levien koppig. „Wat heeft een mens nu aan een broek? Niets!”

Daar waren ze het allemaal over eens. Bovendien had Jean-Jacques een broek. De garnalenman had het zelf verteld. En een gitaar had hij niét. Dus nam Meeuwis zijn eigen balpen, streepte „pantalon” door en zette er „guitard” boven. Adri kreeg de brief mee naar huis, om er een enveloppe om te doen. Thuis bedacht hij met enige wroeging tegenover de garnalenman dat hij misschien nog wel een broek van zichzelf mee kon geven. Zijn moeder zou het nauwelijks merken: hij had er immers wel drie! Dus streepte Adri het woord „guitard” door en schreef er „pantalon” boven. Maar toen besepte hij dat er nu alléén maar „pantalon” stond. En daarom streepte hij het woord „pantalon” weer door en zette er „guitard” boven. Toen maakte hij de

Cher Jean-Jacques,
nous te visiterons, mardi le 20 décembre,
Et tu auras un nouveau ^{guitard}~~pantalon~~ ^{pantalon}~~guitard~~.

Adri Levien et Meeuwis

enveloppe tevrezen dicht, bond hem vast aan het touwtje dat van zijn vlieger was geweest, riep Meeuwis en Levien en kocht samen met hen in de schoenenwinkel een

ballon. Die middag ging ver aan de schorren bij de Schelde een ballon, een groene, langzaam de lucht in. De wind was Noord, en licht en statig zweefde hij recht naar het zuiden.

De grote garnalenauto van de firma Passchier en Co. reed denderend en dreunend over de bultige casseien dichtbij de Belgische grens. De boerderijen hadden hier niet als in Zeeland groene, maar rode en roodbruine deuren aan hun schuren. De huizen hadden er geen dakgoten en er liepen kinderen in wollen bivakmutsen en in grijze mouwshortjes op de weg. Je kon zien dat ze de grens naderden. Je kon het merken óók. Want de drie jongens in de cabine naast Gentil begonnen onbehaaglijk op de brede bank te schuifelen. De garnalenman had er stilletjes plezier om. Hij grinnikte in zichzelf.

„Goed dat ik alle douaniers hier ken,” dacht hij. „Ze zullen dadelijk nog opkijken!” En opkijken deden ze! Want de douaneman, die uit zijn groene wachthuis kwam, was niét de douanier die Gentil kende. Hij was een vreemde jonge douanier die hier nog maar pas begonnen was en goed zijn best wilde doen.

„Wat zit er in die kisten?” informeerde hij al dadelijk, toen Gentil optrok. Die gaf van louter verontwaardiging geen antwoord. Maar de benauwde gezichten van de jongens maakten dat de douanier argwanend werd.

„Maakt u die kist even open,” sprak hij achteloos. Op goed geluk wees hij een kist aan. Maar aan de verbijsterde gezichten in de cabine zag hij dat hij raak geschoten had. Onder de verbeterde blikken van Gentil en de vuurrode, bezwete hoofden van de jongens kwam uit de aangewezen kist een . . . gitaar tevoorschijn.

„We moesten . . . we zouden . . .,” begon Adri, al stotterend. De douanier zei niets.

„Maak nu die andere daar nog open,” verzocht hij ijzig. Grimmig voldeed de garnalenman aan dit verzoek. Uit de tweede kist kwam . . . óók een gitaar. De douanier die van het gezicht van Gentil naar de jongens keek, fronste zijn wenkbrauwen en vroeg strakjes:

„Ge smokkelt dus muziekinstrumenten, zulle?”

„Wel voor de duivel . . .,” begon Gentil langzaam en dreigend. Had hij dáárvoor zijn goede hart laten spreken en voor die kleine vreemde jongen tóch nog . . .

„Geen complimenten, mijnheer!” beet de douaneman hem toe. „We zullen zien wat er van waar is. Wees zo goed die andere kisten te openen.” Hij keek Adri doordringend aan, toen die nerveus begon te grinniken. Adri deed snel of hij hoesten moest. Zwijgend werkten de mannen van de douanepost. Zwijgend en verbeterd stonden Gentil en de kinderen langs de weg, waar als een erewacht voor de auto’s die reeds wachtten kist na kist met . . . garnalen prijkte.

Na een enorm oponthoud verliet de garnalenauto met zijn kisten en zijn passagiers de grens. Er werd in de cabine niet meer gesproken. En voor de jongens ging veel van het eerst zo opwindende vreemde landschap verloren door de benauwde gedachte over de onopgeloste raadsels die hen plaagden. Het was uren later dan het schema aangaf, dat de garnalenauto ronkend en rammelend een grote grijzige stad binnenreed: Charleroi.

Intussen had zich in het kleine donkere huis aan de Rue du Nord ook al het nodige afgespeeld. Want wat in boeken soms nog niet gebeurt, dat had hier plaatsgevonden: de groene ballon met de brief voor Jean-Jacques was in de bossen nabij Brussel gevonden en opgezonden naar het PTT-kantoor van Charleroi! Zo kwam het, dat hij in het kleine koude kamertje terecht kwam, waar Jean-Jacques met zijn broer en met

zijn zieke moeder woonde. Van allemaal was Jean-Jacques nog het minst verbaasd geweest: hij had immers zijn ballon gestuurd? En nu was er antwoord gekomen. Welnu, dat was gewoon.

Maar hoewel iedereen blij en verrast was geweest, had dat niet kunnen voorkómen dat er onenigheid was gerezen over wát het tenslotte wezen zou: een pantalon of een gitaar, die de vreemde jongens zouden meebrengen. Zelfs moeder had als haar verwachting uitgesproken, dat het best een warme lange broek zou kunnen zijn. Zelf had ze tegen die vriendelijke vreemde man, die hen de vorige week bezocht had, gezegd dat dát het was wat Jean-Jacques eigenlijk het meest nodig had. Toen was de kleine jongen wél bezorgd geworden.

„Wat heb ik aan een broek, moeder!” had hij geroepen, met een stem die schril van ongerustheid was. Zijn moeder had met haar zachte stem vanuit het bed geantwoord: „Maar je hebt immers een broek nodig, jongetje!” En Claude, zijn broer, die een klein beetje jaloers was om de brief aan Jean-Jacques, en omdat aan hém wel niemand scheen te denken in deze verdrietige winter, had geknikt in zijn hoek. Daar was Jean-Jacques nog veel bozer om geworden.

„Als jij een broek zo nuttig vindt, trek hem dan zelf maar aan!” had hij opeens gesnauwd. En dat was zó ongewoon voor de anders zo vriendelijke kleine jongen, dat moeder verschrikt overeind was gekomen.

„Ach moeder, lig maar rustig, toe!” had Jean-Jacques berouwvol geroepen. „Ik bedoel, ik héb immers een broek, moeder!” Zijn moeder had zich weer zuchtend laten zakken.

„Maar als die gewassen moet, kun je niet eens naar school,” legde ze nog eens uit. Jean-Jacques had niet meer willen zeggen dat hij de bezwaren daarvan niet inzag. En nu, op de dinsdag vóór Kerstmis, zaten ze eigenlijk alle drie - de groten tegen beter weten in omdat ze het maar nauwelijks geloofden - te wachten op de jongens uit het vreemde land. Een pantalon of een gitaar, en niemand die wist wát er precies bedoeld was.

„Als het een broek wordt,” zei moeder plotseling vastberaden, „dan moest jij hem toch maar hebben, Jean-Jacques. Jij hebt hem het meest nodig. Want een gitaar . . . Claude kan er al een beetje op spelen, zeg zelf . . .” Vanuit zijn hoekje knikte Claude. Jean-Jacques zag het. Hij zweeg.

„Misschien komen ze niet eens,” merkte moeder nog zachtjes op.

Maar Jean-Jacques wachtte in rotsvast vertrouwen op de bel, die zeker gaan zou. Hij was ook niet verbaasd toen de stemmen in een vreemde taal op het nauwe trappenhuis weerklonken.

Adri en Meeuwis en Levien keken wel even onwennig rond in de kamer waarin de garnalenman hen binnenduwde. Het was er tamelijk koud, er hingen plaatjes van heiligen met stralenkransen aan de muren en boven de kachel stond een groot kruisbeeld.

„Ons lieven Heer!” zei de garnalenman, die nog niet weer tegen hen gesproken had, gedempt. „Dat is hier zo de gewoonte.” Meteen ging hij in het Frans verder tot de vrouw in het bed, die hem half opgericht en blij aanhoorde. Aan tafel zat een kleine jongen, en tegen de muur leunde een oudere jongen met donker haar.

„Die kleine is Jean-Jacques!” zei Gentil. Maar dat had hij niet hoeven te zeggen. Zwijgend en een beetje verlegen gaven de jongens elkaar een hand. Ze wisten niet goed wat ze doen moesten. En daarom nam de garnalenman opnieuw het woord. Hij deed het heel luid, maar zijn Frans werd er voor de drie jongens niet duidelijker door.

Jean-Jacques echter luisterde gespannen, zijn ogen strak op het gezicht van de garnalenman gericht.

En toen bracht Meeuwis, op een wenk van Gentil, de twee gitaren uit de gang tevoorschijn. Nog steeds voelden ze zich niet helemaal op hun gemak. En ook hadden ze nooit geweten hoe moeilijk het is iemand iets duidelijk te maken wanneer die ander je taal eenvoudig niet verstaat. Ook al roep je nog zo hard tegen elkaar:

„Voor jou! En voor je broer!” Of: „Merci, merci mille fois!” Over het kleine gezicht van Jean-Jacques breidde een brede glimlach zich langzaam uit. De dunne vingers van zijn wat stuurse broer plukten zenuwachtig aan de snaren van de gitaar. En het gezicht van de zieke moeder straalde van innig geluk om de blijdschap van haar kinderen. Ze zei iets, en voor de zoveelste keer voelden de jongens zich wanhopig omdat ze niet verstonden wát er werd gezegd. Jean-Jacques begon er opgewonden doorheen te roepen, maar het werd er voor hen niet duidelijker op. En zelfs wat Gentil er aan toe voegde bleef een raadsel.

Maar toen riep iemand „Ssssst!” Claude, de oudste jongen, keek even wat verlegen op. Toen nam hij de gitaar in zijn armen. En nu klonk door die vreemde Belgische kamer een oude wijs, die iedereen verstond. De Zeeuwse jongens stootten elkaar aan. En Levien zei opgelucht en zachtjes: „Hoor! Komt allen tezamen!”

„Non, non!” riep Jean-Jacques opgewonden. „Adeste, si si!” Vanuit het bed begon zijn moeder zacht te zingen: „. . . venite, venite in Bethlehem . . .” En dat woord, dat verstonden ze allemaal!

Claude was op een wenk van zijn moeder gaan koffiemalen, en het was een wonder hoe gezellig alles daar opeens door werd. Gentil zat handenwrijvend op een veel te smalle stoel en de jongens voelden zich plotseling helemaal opgelucht. Zó zelfs dat Adri zijn keel schraapte en benepen vroeg: „Was u niet boos, Gentil? Dat we geen broek . . .” Hij schrok toen de garnalenman alweer overeind vloog.

„Boos? Dekselse apen! En dan te denken dat jullie mijn hele gemoedsrust hebt verstoord! Met je gezanik over die gitaar!” Hij klopte driftig met zijn wijsvinger op het instrument en Jean-Jacques kwam bezorgd een stapje dichterbij. „Ik moest maar telkens denken aan wat jullie . . . Dat een jongen geen broek, maar een gitaar . . . Nou ja.” Zijn zenuwachtige handen graaiden achter zijn stoel. Dat daar nóg een pak stond had niemand gemerkt! Dat er twee lange broeken en twee truien in zaten nog minder! „Maar dit zullen ze ook krijgen of mijn naam zal geen Gentil wezen!” besloot de garnalenman. Hij wreef alweer in zijn geweldige handen en keek tevreden rond! Het werd hoe langer hoe gezelliger in de kamer. Terwijl ze daar met hun handen om de hete koffiekoppen zaten, was het of ze elkaar al jaren kenden.

„Maar dit zeg ik je,” sprak Gentil nog dreigend. Hij sprak snel en in rap Frans met de moeder van de twee jongens, die aarzelend iets tegenwierp, half lachend knikte.

„Iets wat ik de vorige week al met haar heb besproken, zo’n beetje. Deze twee knapen” - hij greep de op hun beurt verbouwede Jean-Jacques en Claude in hun kragen - „gaan strakjes met ons mee in de garnalenauto. De grens voorbij, en de douane voorbij. En ze logeren bij mij. Begrepen? M’n vrouw zei zelf: Gentil, zei ze, Affijn. Maar jullie,” hij stak zijn wijsvinger in de richting van de Zeeuwse jongens, „komt met hen spelen. Voor straf! Begrepen?” Hij keek Levien en Meeuwis en ook Adri onderzoekend aan. „Nou?”

„We kennen helemaal geen Frans!” begon Levien al zenuwachtig.

„Ik en Adri zouden nog naar mijn oom Michiel,” merkte Meeuwis onbehaaglijk op. „Naar die oom kan je altijd nog,” besliste de garnalenman. „En Frans ken ik wel. Maar ik kan niét met die gasten spelen. Nog iets?”

De jongens schuifelden met hun voeten. Ze vonden het een beetje griezelig, twee van die vreemde jongens uit een heel vreemd land . . . Toen keken ze op. De donkerbruine ogen van Jean-Jacques en zijn broertje gingen van het ene gezicht naar het andere. Alsof ze iets vermoedden. En Levien kuchte.

„De visser van Bouchoute is ook een Belg,” merkte hij op. „Misschien dat die ons wel eens een keer meeneemt als hij . . .”

„Op de schorren is ook wel altijd iets te beleven,” begon Adri.

„We kunnen met de auto van mijn vader wel 'ns naar de markt in Middelburg,” bedacht Meeuwis. „Dan hoef je ook niet te praten,” dacht hij.

De garnalenman wendde zijn triomfantelijk gezicht naar madame Martin. En van twee kanten ratelde het radde Frans alweer tegen de muren op. De vijf jongens, die elkaar tevoren nooit gezien hadden, zaten elkaar intussen zwijgend en een beetje grinnikend op te nemen.

Ze zaten in het stikdonker van de vrachtauto heen en weer te hotsen. Buiten gleed het besneeuwde Vlaamse land voorbij. Vanuit het douanehuisje, dat nu wel helemaal verlaten scheen, stak een diep in zijn kraag gestoken douanier een trage hand op naar Gentil, die hij herkende. Hoog boven het dak van de auto glinsterden de sterren.

„Een gekke kerstvakantie!” peinsde Meeuwis hardop.

„Juist niet,” zei Adri kort.

„Nee . . .”

Levien stak zijn vinger op, hoewel niemand dat in het donker zien kon:

„Hoor!”

De wagen denderde nu over de ronde keien van Zeeuws-Vlaanderen. En vanuit de cabine vóór hen klonken tinkelende tonen van een heel oud lied: „ . . . venite, venite in Bethlehem . . .”

